

Farní listy

Luhačovice a Pozlovice

Milí farníci,

začíná nový církevní rok, začíná jedno z nejkrásnějších období v roce – advent. Advent v překladu znamená příchod – do lidských dějin přichází Ježíš, Boží Syn. My se připravujeme na Vánoce, kdy chceme společně oslavit jeho narození a také poděkovat za jeho blízkost. On přišel na tento svět, do lidské společnosti, aby přinesl radost, pokoj a naději. On přišel, aby s námi navždy zůstal.

Znamením adventu je adventní věnec, na němž postupně rozsvěcujeme čtyři svíce, které symbolizují Ježíše Krista jako Světlo, jež osvětluje náš každodenní život. Věnec je symbolem vítězství – On Láskou přemohl zlo.

Chci vás všechny pozvat na Roráty – ranní mši svatou, která je krásnou přípravou na svátky narození Spasitele. Vy, děti, neza-

pomeňte si donést lampičky, které nám budou v kostele svítit a připomínat nám, že když budeme mít světlo víry, v životě nezabloudíme.

V adventní době říká Bůh každému z nás: „Neboj se, já jsem tě vykoupil, povolal jsem tě tvým jménem, jsi můj“ (Iz 43,1).

Přejeme vám všem krásné prožití tohoto času milosti.

P. Jan

NEBOŽ TO, CO S VÁMI
ZAMÝŠLÍM, ZNÁM JEN JÁ SÁM,
JE VÝROK HOSPODINŮV, JSOU
TO MYŠLENKY O POKOJI, NIKOLI
O ZLU: CHCI VÁM DÁT NADĚJI
DO BUDOUCNOSTI.

JER 29,11

Roráty

Lukáš Hýsek ml.

Adventní doba přináší zvláštní mše svaté – roráty. Tradice rorátních mší se u nás objevuje za Karla IV. Jejich název se vztahuje ke vstupní antifoně: „Rorate coeli desuper“ – „Rosu dejte nebesa“. Rorátní mše je adventní votivní mše k Panně Marii. Mše probíhají pouze za svitu svící v brzkých ranních hodinách. Světlo svící vyjadřuje příchod Krista – Světla do tmy. Zdánlivě neporazitelná moc tmy je tak postupně prozařována drobnými šířícími se světélky, která vítězí nad tmou.

Rorátní mše mají svůj původ již v době Karla IV. a nikde jinde ve světě nemají

obdobu. Dříve je zpívalo literátské bratrstvo (Sdružení kostelních zpěváků, měšťanů a řemeslníků). Díky nim máme bohatou rorátní hudbu. Dnes tyto písně doprovázejí varhany.

V českém kancionále jsou dva rorátní celky: „Mnozí spravedliví“ a „Prolom, Pane, nebesa“. Ke vstupu se také zpívá: „Ejhle, Hospodin přijde“, nebo „Rorate coeli desuper“. K tomu se během mše přidávají zpěvy, které jsou v českém kancionále, nebo latinské antifony. Nejznámější písní z českého kancionálu je: „Co již dávní proroci“ a „Rodičko Boží“.

Rozpis rorátních mší svatých v našich farnostech

Luhačovice – úterý 6.30 hod. (Sv. Rodina)
– sobota 8.00 hod. (zám. kaple)

Pozlovice – čtvrtek 6.30 hod.

Foto z adventního koncertu ze zpívání rorátních zpěvů v podání FS Leluja. Autor: Antonín Miškařík.

Výklad Velepísně lásky

4. kapitola exhortace *Amoris laetitia* papeže Františka

Bez vnitřního násilí

Zatímco první výraz Velepísně nás vybízela k trpělivosti, která zamezuje hrubým reakcím na slabosti nebo chyby druhých, přichází nyní jiné slovo – *Paraxynetai* –, které souvisí s vnitřním rozhořčením vyvolaným nějakým vnějším podnětem. Je to projev vnitřního násilí, nezjevného rozhořčení, kterým se bráníme druhým, jako by to byli otravní nepřátelé, kterých je třeba se varovat. Žít v sobě takovou agresivitu není k ničemu. Člověk se z ní jen roznemůže a skončí v osamocení. Rozhořčení je zdravé jako síla k reakci na závažnou nespravedlnost, ale je škodlivé, když postupuje všechny naše postoje k druhým.

Evangelium nás vyzývá, abychom viděli trám ve vlastním oku (srov. Mt 7,5), a jako křesťané nemůžeme přehlížet trvalou výzvu Božího slova, abychom v sobě neživili hněv: „Nedopustě, aby tě zlo přemohlo“ (Řím 12,21), „Když prokazujeme dobro, nesmíme přitom propadnout únavě“ (Gal 6,9). Jedna věc je pocítit náhlé

propuknutí agresivity, a něco jiného je s ní souhlasit, dovolit, aby se stala trvalým postojem: „Ani když se rozhněváte, nenechte se strhnout k hříchu. Slunce ať nezapadá nad vaším hněvem“ (Ef 4,26). Žádný den v rodině by tudíž neměl skončit bez usmíření. „Jak se mám ale usmířit? Kleknout si před druhým? Ale ne! Stačí maličké gesto, takováhle drobnost, a do rodiny se vrátí soulad. Stačí jeden projev něhy, beze slov. Ale nikdy nekončete den v rodině bez usmíření!“ Na obtíž způsobenou druhými by se mělo reagovat spíš žehnáním v srdci, přáním dobra druhému, prosbou k Bohu, aby je osvobodil a uzdravil: „Přejte dobré. Vždyť k tomu jste byli povoláni, aby se vám dostalo údělem požehnání“ (1 Petr 3,9). Musíme-li bojovat se zlem, dělejme to, ale stále říkejme „ne“ vnitřnímu násilí.

Převzato z knihy: Papež František, *Láska v manželství, Výklad Velepísně lásky* ve 4. kapitole exhortace *Amoris laetitia*, Karmelitánské nakladatelství, 2017. Zdroj fotografie: Dotyk.cz

„Roztrhněte svá srdce, otevřete srdce! Jen do roztrženého a otevřeného srdce může totiž vstoupit Otcova láska. Roztrhněte svá srdce, abyste slyšeli ozvěnu tolika zraněných životů, aby nás neotupila lhostejnost. Roztrhněte svá srdce, abyste dokázali milovat láskou, již jsme milováni, těšit útěchou, již jsme utěšováni, a dělit se o všechno, co jsme dostali.“

Papež František, 2013

Vánoční velepíseň lásky pro hospodyně

Kdybych svůj dům perfektně ozdobila světlými řetězy, jedlovými větvičkami a cinkajícími zvonečky, ale neměla lásku ke své rodině, nejsem nic víc, než dekoratérka.

Kdybych se lopotila v kuchyni, napekla kila vánočního cukroví, navařila labužnické pokrmy a připravila vzorově prostřený stůl, ale neměla lásku ke své rodině, nejsem nic víc, než kuchařka.

Kdybych pomáhala vařit polévku pro bezdomovce, zpívala koledy v domově pro seniory a všechn svůj majetek darovala pro dobročinnost, ale neměla lásku ke své rodině, nic by mi to neprospělo.

Kdybych nazdobila vánoční stromeček třpytivými baňkami a vánočními hvězdami, zúčastnila se úchvatných slavností, zpívala sóla v kostelní sboru, ale zapomněla na Ježíše, potom jsem nepochopila, oč o Vánocích běží.

Láska přeruší pečení, aby mohla vzít dítě do náručí.

Láska zanechá zdobení a políbí manžela.

Láska je přátelská a trpělivá navzdory chvatu a stresu.

Láska druhým nezávidí jejich dům s vzácnými vánočními porcelánovými servisy a nádhernými ubrusy.

Láska neokřikuje děti, ale je vděčná za to, že jsou.

Láska nedává jen těm, od kterých může něco očekávat, ale ráda obdarovává právě ty, kteří to nemohou oplácet.

Láska všechno vydrží, všemu věří, vždy doufá, všechno snáší. Láska nikdy nepřestává.

Mobilní telefony špičkové kvality se rozbijí, perlové náhrdelníky se ztratí, golfové hole zrezaví. Ale darovaná láska zůstane. *(Ze zahraničních pramenů, převzato z www.fatym.com)*

Jan Graubner: Nechte se z ohledu na ostatní očkovat

(...) Víím, že téma očkování rozděluje společnosti a nechci přispět k ještě většímu rozkolu. Očkování není samospasitelné, ale jak je vidět z menšího procenta nemocných ve skupině očkovaných, je to nástroj, který pomáhá. Prosím ty, kteří mohou být očkovaní a zatím nejsou, aby se z ohledu na ostatní obyvatele nechali

očkovat. Ty, kteří se nechali vystrašit, že se očkovaním dopouští nějakého hříchu, ujišťuji, že to mohou udělat s čistým svědomím. Ty, kteří hájí svou svobodu stát na svém názoru, prosím, aby z lásky k druhým dobrovolně obětovali část své svobody pro společné dobro. (...)

(Cely článek je k dispozici na cirkev.cz)

Proč čekat na něco, co se již stalo?

Komunita Blahoslavenství (z knihy Slovo na cestu)

O adventu se opakuje stále stejný refrén: „Advent je časem očekávání atd.“ A tak předstíráme, že čekáme. Předstíráme? Ano, protože víme, že Ježíš už přišel. Jaký je tedy smysl adventu?

Začal liturgický rok. Advent se vrátil. Vždy se vrátí příliš brzy. Připomíná nám, že Vánoce jsou za dveřmi, že si budeme muset lámat hlavu, abychom sehnali dárky pod stromeček. Proč ale čekat na něco, co už se stalo? Je tu něco zvláštního. Očekáváme Kristův návrat, ano, ve slávě v den posledního soudu, v den, kdy s ním vstaneme i my, se svými těly. Toto očekávání je pochopitelné, znamená budoucnost a naději. Ale jak můžeme čekat na Kristovo narození, které už proběhlo?

Ve skutečnosti advent není hra na čekání. Na toho, který se navždy vtělil, nemusíme čekat. Ve všem nás předchází. Mluvíme-li o čekání, pak z liturgického hlediska, protože se obnovuje celý rok, abychom

během něj žili to, co už žil Ježíš, abychom přijali milosti, které všem daroval. Čekání je pedagogické, je to vzpomínka zpřítomnění tajemství, oslava etap spásy. Toto čekání nás nenutí na nic čekat. Staví nás do přítomnosti Toho, který nám každý den přichází nabídnout svou milost. On je ten, kdo nás předchází.

Advent není čekání, je to příležitost začít znovu.

Potřebujeme rytmus, začátky, trochu jako děti, které tak rády otevírají nový sešit na začátku školního roku. Život modlitby, zpusťšený prachem starostí a požitků, potřebuje nový začátek, který se dlouho odkládal. Nejde o to dělat stejné věci, ale jít hlouběji. Jak se můžeme dostat hlouběji, aniž bychom se opakovali? Pozornějším nasloucháním liturgického čtení, která jsou v tomto období adventu tak krásná. Kéž se nám Boží Slovo dostává hluboce pod kůži a proměňuje i každý nový den liturgického roku!

Wr Lucie od Vzkříšení

Setkávání nad knihou

Prosincové setkání se uskuteční ve středu **8. prosince** po mši svaté v klubovně u kostela v Luhačovicích.

Myšlenky Richarda Rohra, Anselma Grüna, Ladislava Heryána či Eduarda Martina o adventu a Vánocích možná zaujmou i Vás. Přijďte, těšíme se na Vás.

Vaše knihovnice

Farní společenství – Fatimský apoštolát

MUDr. Eva Machů

Papežská rada pro laiky potvrdila Světový apoštolát Fatimy jako mezinárodní veřejné společenství věřících s právní subjektivitou, působící v univerzální katolické církvi. Česká biskupská konference potvrdila jeho poslání a působení ve všech diecézích jako Fatimský apoštolát ČR. Národním centrem hnutí pro ČR je Českomoravská Fatima v Koclířově u Svitav; je ve stálém spojení s regiony tohoto mariánského hnutí, které působí na území ČR.

V současné době je 18 regionů. Naše farnosti patří pod region Vlčnov.

Modlitební skupina se v naší farnosti schází každé první úterý v měsíci v Augustiniánské kapli v 16 hodin. Pokud máte zájem přidat se, všichni jste vítáni.

Hlavním posláním Fatimského apoštolátu je záchrana duší před peklem.

Členství: Světový apoštolát Fatimy je tvořen jednotlivými členy, kteří žijí v různých místech světa a následují zásady hnutí. Minimum vyžadované pro členství v apoštolátu je slib:

- Přijímat každodenní oběti v duchu kajícího smíru, které jsou potřebné k naplnění Božího zákona.
- Denně se rozjímavě modlit 5 desátek svatého růžence.
- Nosit medailku (nebo škapulíř) Panny Marie Karmelské na znamení připomenutí osobního zasvěcení Panně Marii.
- První sobotu pěti po sobě jdoucích měsíců, s úmyslem konat pokání na smír Neposkvrněného Srdce Mariina, přistoupit ke svátosti smíření a přijmout svaté přijímání, pomodlit se 5 desátek růžence a prodlévat 15 minut při jeho rozjímání.

Jak jen toužím

Z knihy Příprava na Vánoce, Přijď, Pane Ježíši, Paulínky 2005

Jak jen toužím, abys prožil advent. Jak jen toužím, aby roztála tvá odmítavost i tvá chladná uzavřenost a abys mi znovu pohlédl do očí. Vždyť ti jdu vstříc na všech tvých cestách. A přece ještě nikdy jsem k tobě nesměl přistoupit. *Já, tvůj Bůh.*

Jak jen toužím u tebe bydlet, žít důvěrně s tebou a sdílet všechna tvá břemena. Vždyť ti jdu vstříc ve všech tvých přáních. A přece jsem ti ještě nikdy nesměl žádné splnit. *Já, tvůj Bůh.*

Jak jen toužím, abys mě pustil do svého smutku a temnoty, do svých porážek i do svého plynoucího času. Vždyť ti jdu vstříc ve všech tvých vězeních. A přece ještě nikdy jsem tě nesměl osvobodit. *Já, tvůj Bůh.*

Jak jen toužím znovu se zrodit ve tvém městě tvé ulici, ve tvém domě a ve tvém srdci. Vždyť ti jdu vstříc od věčnosti k věčnosti, ale hledám jen tebe. *Já, tvůj Bůh.*

(red. zkráceno)

FarLístek

Děti dětem

Příloha farních listů věnovaná dětem

Advent - doba radostného očekávání

Slovo advent je z latinského slova *adventus*, které se překládá jako příchod. Je to také začátek liturgického roku. V naší tradici západních křesťanů je to období zklidnění. Odpovídalo to životnímu stylu našich předků. Jejich přirozeným rytmem byla intenzivní práce v době od jara do podzimu, kdy bylo nutné zvládnout veškeré zemědělské práce, a odpočinek v zimě, kdy se vykonávaly domácí práce jako draní peří, šití, pletení, předení, tkání, apod. V době adventní se také dříve nekonaly žádné taneční zábavy (poslední byla na svatou Kateřinu – tzv. Kateřinská zábava).

V adventu se tedy připravujeme na příchod našeho Vykupitele Ježíše Krista. Proč se ale máme připravovat každý rok na jeho příchod, když už přišel? Tím, že se vžijeme do atmosféry této dlouhé přípravy na první příchod Vykupitele, oživíme si zároveň touhu po jeho druhém příchodu na konci časů, ale taky do svého vlastního života, do svého srdce.

Advent nás tedy vyzývá k setkávání se s Kristem v našem každodenním životě a připravuje nás na jeho slavný druhý příchod.

Modlitba

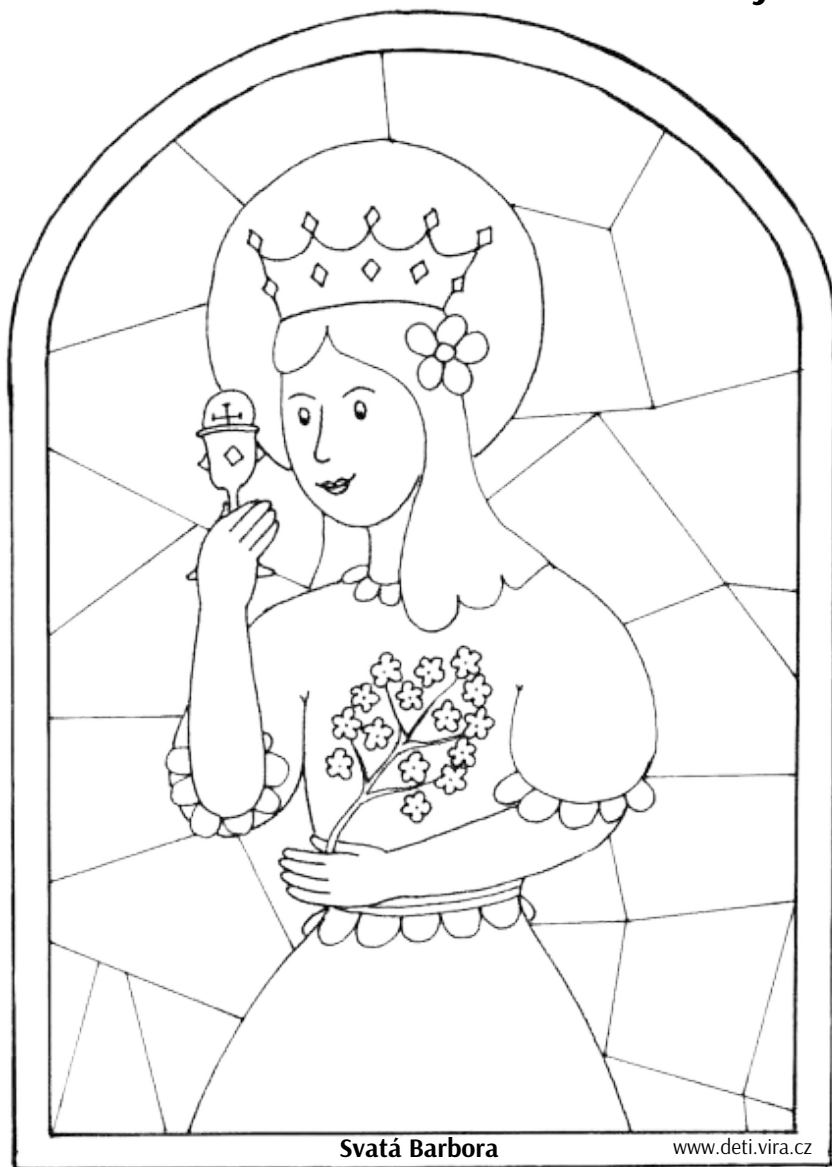
Dobry Bože, v čase adventu očekáváme příchod tvého Syna. Očekáváme toužebně každým okamžikem, že zaklepe na dveře našeho srdce a že je otevře své lásce.

Prosíme tě, aby k nám Ježíš přišel tak, abychom skutečně došli k sobě samým. Často totiž nebýváme u sebe doma a v myšlenkách se touláme někde docela jinde.

Dej, ať je pro nás tento adventní čas dobou požehnání, ve které se vrátíme do vlastního nitra a začneme prožívat přítomný okamžik.

Dej, ať nám čekání na tvého Syna otevře doširoka srdce, aby mohl skutečně vstoupit a přebývat v něm.

Omalovánka a šablona na WindowArt v jednom

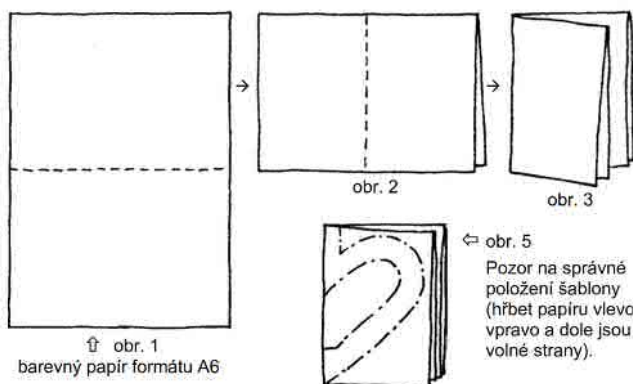
Svatá Barbora

www.deti.vira.cz

Svatá Barbora žila v Turecku kolem roku 300. Tehdy byli křesťané pronásledováni a za svou víru umírali. Podle legendy byla Barbora jediná dcera v rodině bohatého kupce. Tajně se seznámila s Ježíšovým učením a toužila žít podle něj. Její otec s tím ale nesouhlasil a nechal ji uvěznit v kamenné věži. Barboře se podařilo nechat se tam potají pokřtít. Pak ale musela utéct. Když ji chytili, byla uvržena do vězení, kde velmi trpěla a nakonec byla pro svou věrnost ve víře popravena. Památka sv. Barbory se světi 4. prosince. Náleží do sboru čtrnácti svatých pomocníků a je zařazena mezi tzv. čtyři panny hlavní (vynikající), kam kromě ní patří ještě sv. Dorota, sv. Kateřina Alexandrijská a sv. Markéta Antiochijská. Je patronkou mimo jiné horníků.

Adventní řetěz pro celou rodinu

Adventní doba nás vybízí k bdělosti, je časem, kdy máme „připravovat cestu Pánu, vyrovnávat mu stezky“ (Mk 1,3). Advent je aktivní přípravou na příchod Ježíše Krista – o Vánocích i na konci věků. V rodinách probíhá spíše příprava na Vánoce. Za tímto účelem nabízíme námět, kdy děti i jejich rodiče vytvářejí řetěz z papírových srdíček. Srdce symbolizuje lásku, kterou k nám má Bůh, když poslal na zem svého Syna, jehož narození o Vánocích slavíme. Srdce také znamená naši lásku, kterou projevujeme dobrými skutky, postem či modlitbou.

↑ obr. 1
barevný papír formátu A6

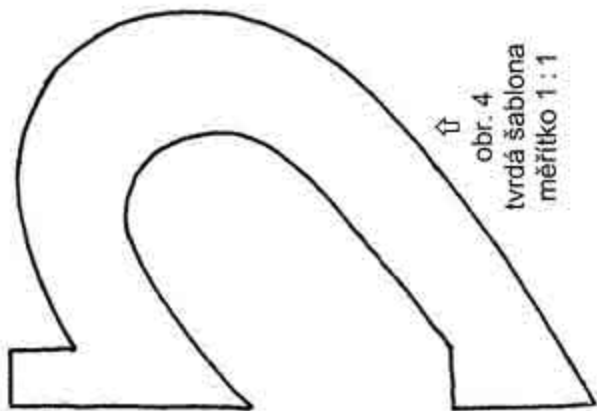
obr. 2

obr. 3

↑ obr. 5

Pozor na správné položení šablony (hřbet papíru vlevo, vpravo a dole jsou volné strany).

----- čárkovaná čára = přehni papír
- - - - - čerchovaná čára = stříhej ✂

↑

obr. 4
tvrdá šablona
měřítko 1:1

↑ obr. 6

Dvojitá srdce se do sebe postupně zavěšují.

Způsob použití:

Před začátkem adventu se rodina domluví, jak budou řetěz vytvářet. Každý člen může mít vlastní barvu srdíček, nebo budou srdíčka určitých barev znamenat určité dobré skutky (např. modlitbu, zřeknutí se něčeho, pomoc druhému...). Srdíčka si může každý zavěsit do řetězu na konci dne (při večerní modlitbě nebo před spaním) podle toho, co se mu podařilo vykonat, nebo prostě jako výraz vděčnosti Bohu. Na Vánoce řetěz ozdobí domácí vánoční stromek.

Předvánoční shon

Věřím, že advent je dobou čekání. Ale domnívám se, že je to On (naš Pán), kdo spíše čeká na nás, než my na Něho, a že až se přeče jen zklidníme a zastavíme, budeme vnímat, že je nám blízko.

Věřím, že Ježíš stále přichází a že se může narodit i v „maštalí“ našeho shonu, našich nákupů, koncertů, úklidů a pečení.

A tak se modlím, abych ho objevila i uprostřed svého shonu, uprostřed své školy, svých starostí, své práce, ve své únavě i při setkání s přáteli a nečekala, až se naplní MÉ představy o Vánocích a o přípravě na jejich slavení.

Pro všímavé

Určitě víš, že fialová barva je barvou adventu. Má ji například kněz na ornátu.

Víš ale, který den v adventu má roucho jiné barvy, i když není zrovna žádný svátek nebo slavnost? Je to 3. neděle adventní a je to barva růžová.

Jsou pouze dva dny v roce, kdy si kněz tento ornát na sebe obléká. A jedním z těchto dnů je právě 3. neděle adventní.

Tak si všimni, jak to našim otcům bude 12. prosince slušet.

Pozvánky

Symbyly a tradice adventní doby

Bc. Eva Janíková

Nejvíce dominantním symbolem adventu je **světlo**. Světlo je protikladem tmy. Se světlem je také spojeno slunce, oheň a pocit tepla, jedny ze základních životodárných podmínek života na Zemi. Kult světla byl součástí náboženských obřadů již před příchodem křesťanství. O nejdelší noci v roce se světlo stává symbolem nového života i nového roku.

Církev původně pohanský kult ohně a světla přijala a vánoční a novoroční světlo povýšila na duchovní symbol. Křesťanská tradice pak spojila zimní slunovrat s oslavou svátku narození Ježíše Krista, jenž je světlem – nadějí pro lidstvo.

Sama **zapálená svíce** byla považována za symbol života a zhasnutí svíce za znamení jeho konce. V adventním a vánočním čase se proto světlo a oheň objevují v řadě předmětů, úkonů a zvyků, jejichž vlastní významová rovina a podoba je vzájemně mírně odlišná, ale které spojuje jednoznačná symbolika světla.

Dalším projevem spjatým se světlem je **adventní věnec**, na němž se postupně zapalují svíce. Tento zvyk je poměrně mladý. Rozšířil se z protestantské části Německa během 19. století do celé křesťanské Evropy, koncem 20. století i k nám. Symbolika barevnosti svící se měnila, stejně jako jejich počet, který se postupně ustálil na čtyřech. V katolickém prostředí je barva svící fialová (barva přípravy a očistění) odvozena od barvy roucha kněze celebrujícího mše o adventních

nedělích. Fialovou vystřídá o třetí neděli adventní (známé jako Gaudete – radujte se) roucho růžové. To vyjadřuje stejně jako růžová svíce radost z brzkého příchodu Spasitele. V protestantských oblastech obvykle převažují svíce červené, symbolizující krev – život, radost i srdce Krista, podobně oblíbené se však staly i u nás.

Adventní věnec svým kruhovým tvarem představuje nekonečnou Boží lásku. Každá svíce na věnci má svůj vlastní význam.

První svíčku někdy nazýváme „svící proroků“ nebo také „svící naděje“. Připomínáme si proroky včetně sv. Jana Křtitele, který nás vyzývá, abychom připravili cestu Pánu.

Druhá svíčka je „betlémská svíce“ nebo „svíce pokoje“. Rozjímáme o Betlémě, kde se narodil Ježíš, Kníže pokoje.

Třetí svíčka je růžová. Symbolizuje radost a někdy se jí říká „svíce pastýřů“. Připomíná nám betlémské pastýře, kterým anděl řekl, aby šli a našli nově narozeného Krále v jeslích.

Čtvrtá svíčka je fialová jako první a druhá. Říkáme jí „svíce andělů“ podle nebeských kůrů, které zpívaly při Kristově narození. Tato svíčka také může označovat lásku.

Někdy se po Vánocích doprostřed adventního věnce umísťuje ještě pátá svíčka, která je bílá. Říká se jí „Kristova svíce“ a připomíná nám, že ve středu našeho života má být Ježíš.

V české tradici jsou typickým rysem adventu ranní mariánské mše – tzv. **roráty**. Liturgické zpěvy, které rorátní mši doprovázejí, nemají v jiných zemích obdobu. V dnešním kancionále můžeme tyto rorátní zpěvy najít např. pod číslem 102 nebo 110.

V průběhu celého liturgického roku si prostý lid našel celou řadu příležitostí se vzájemně navštěvovat, obdarovávat či koledovat. V adventu můžeme poukázat na **tradici „Barborek“** – žen zahalených do bílých plachet se závojem přes obličej obdarovávající hodné děti. V některých oblastech se držela tradice obchůzky na svátek **sv. Ambrože** a u nás např. na **sv. Lucii**. Ale asi neznámějším tradičním zvykem připadajícím na advent je mikulášská obchůzka.

V předvečer svátku **sv. Mikuláše** (v české tradici je to tak obvyklé i u svátku sv. Lucie nebo u Štědrého dne, kdy slavíme již v předvečer svátku narození Páně) dnes chodí Mikuláš s andělem a čertem, který je pojímán jako pohádková bytost trestající zlo. V dřívějších dobách tomu ale bylo jinak. Rozpustilé mikulášské maškary obcházely domácnosti již ve středověku, v českých zemích existují nejstarší zápisy o nich ze 14. století. Teprve později se

změnily v nadílku dětem. Na počátku 16. století měli na svátek sv. Mikuláše povoleno koledovat učitelé. Ve starých českých školách se setkáváme se žakovskými mikulášskými koledami, jimž se říkalo „uvádění biskupa do domu“. Ještě v 19. století byla družina kolem sv. Mikuláše sestavena z poněkud odlišných masek, než jaké známe dnes. Z dochovaných záznamů lze vyčíst tento seznam masek v družině:

- lauffři, kteří domlouvali příchod mikulášské družiny,
- hajduci, kteří oznamovali příchod sv. Mikuláše (také vyzývali odrostlejší mládež, aby poklekla a modlila se),
- až deset husarů a dragounů s „koněm“,
- sedlák se selkou,
- kominík, ras a žid,
- smrtka
- zvláštní masky „hansbuřti“ (hajduci chránící sv. Mikuláše)
- většinou dva chlapi přestrojení za anděly, z nichž jeden nesl koš s pamlsky (sušené ovoce) a druhý pokladničku na výslužku
- sv. Mikuláš (ten vstupoval do stavení jako poslední).

V jiných oblastech zase kromě sv. Mikuláše, andělů, dragounů a smrtky chodívali čerti (zaznamenáno v novinách roku 1786).

Závěrem
nutno
uvést,

že taková
mikulášská obchůzka je spíše lidovým či nábožným zvykem. Pro praktikujícího křesťana by však měla být doba adventu vnitřní přípravou na příchod Krista, ztišením se a zpomalením v dnešní uspěchané době. Proto budme pro druhé světlem v temnotě.

Zdroj: Církevní rok a lidové obyčeje, 2005

Synoda v naší farnosti

Ing. Martin Gajdůšek

Synodální cestu celé církve zahájil papež František v Římě 9. října. O týden později 17. října, tato cesta začala v diecézích celého světa. Čeští a moravští biskupové zahajovali tento proces při slavnostních mších svatých v sídelních katedrálách. Věřící, kteří se neúčastnili slavnostního zahájení v katedrálách, vyslechli při nedělních bohoslužbách pastýřský list.

„Církev potřebuje reformu či uzdravení a oživení. Co chybí našim farnostem, aby byly rostoucím společenstvím, které vydává přesvědčivé svědectví o Kristu? Co chybí našim rodinám, aby byly živou církví v malém? Co musíme dělat, abychom uměli předávat víru dalším generacím, aby nám nechyběli kněží, abychom přispěli k rozvoji křesťanské kultury?“ ptá se ve své promluvě olomoucký arcibiskup Jan Graubner. Výzva papeže Františka směřuje podle arcibiskupa Graubnera ke všem lidem, protože všichni jsou za církve zodpovědní. Zároveň se na hledání odpovědí mají podílet společně, a postavit se tak současně nemoci individualismu. *„Žijeme a myslíme příliš sami, proto nedáváme dostatečnou příležitost Duchu Svatému, aby z nás budoval živé společenství církve. Společná odpověď nevznikne prosazením názoru, který překřídí druhé, ani demokratickým hlasováním, kde se prosadí většina. Jde především o společné naslouchání Duchu Svatému,“* dodává.

Co je to synoda? Od prvních staletí se slovem „synoda“ označují církevní shromáždění svolaná na různých úrovních. V naší

církvi se obvykle jedná o setkání biskupů. Tentokrát synoda probíhá netradičně uprostřed našich společenství. Týká se tedy každého z nás. Kristus se ptá i Tebe: „Co si o mně a o mé církvi myslíš Ty?“

Synodální proces bude mít podobu několika setkání v malých skupinkách, v průběhu nichž se křesťané budou společně zamýšlet nad předloženými tématy a budou společně formulovat vlastní zkušenosti, přání a očekávání. Hlavními částmi setkání jsou: Společná modlitba, četba vybraného úryvku z Písma, sdílení, osobní reflexe, diskuze, dikůvzdání v modlitbě a vypracování závěru. Počet setkání bude 2–3 podle uvážení.

Možnost zúčastnit se synodálního procesu má každý člen naší farní obce, ale zváni jsou také všichni ostatní lidé. Pokud přemýšlíte o zapojení, navštivte naše farní stránky v sekci Akce farnosti. Zde na sebe můžete zanechat kontakt a vybrat si preferovaný čas setkávání. Podle toho budou sestaveny jednotlivé pracovní skupinky.

Věřím, že společná setkání a zamyšlení se nad kořeny naší víry budou obohacením nejen pro náš osobní duchovní život, ale především pro život celé církve.

Modlitba za průběh synody

Zde jsme, před tebou, Duchu Svátý, shromáždění ve Tvém jménu. Provázej nás Ty sám, vstup do našich srdcí a vytvoř si v nich domov. Ukaž nám cestu, kterou se máme vydat, uč nás, jak na ní vytrvat. Jsme zde s přetěžkým břemenem svých slabostí a hříchů. Nedopusť, abychom propadli zmatku, nedopusť, aby nás nevědomost svedla na scesti, nedopusť,

aby předpojatost ovlivnila naše činy. Dej, ať v Tobě nalezneme naši jednotu, abychom věčnému životu kráčeli vstřícně společně, abychom nesešli z cesty pravdy a neodchýlili se od toho, co je správné. To vše žádáme od Tebe, jenž jsi při díle na každém místě a v každém čase, a ve společenství s Otcem i Synem na věky věků. Amen.

Co nás ve farnostech čeká

Pátek 3. 12. / Luhačovice

Adventní benefiční koncert pro Charitu Luhačovice

- 17.00 hod. mše sv. v kostele Sv. Rodiny
- 18.30 hod. koncert

Sobota 4. 12. / Luhačovice

Duchovní obnova s P. Pavlem Šupolem

- 14.00 hod. přednášky v sále u kostela Sv. Rodiny v Luhačovicích
- 16.15 hod. adorace
- 17.00 hod. mše svatá s P. P. Šupolem

Neděle 5. 12. / Luhačovice

Svatý Mikuláš

- 17.00 hod. mše svatá v kostele Svate Rodiny, při níž nás navštíví svatý Mikuláš

Pondělí 6. 12. / Pozlovice

Svatý Mikuláš

- 17.00 hod. mše sv. v kostele sv. Martina, po níž přijde sv. Mikuláš

Neděle 12. 12. / Pozlovice

Příležitost ke svátosti smíření

- 14.00–16.00 hod. kostel sv. Martina

Neděle 19. 12. / Luhačovice

Příležitost ke svátosti smíření

- 16.00–18.00 hod. kostel Sv. Rodiny

Neděle 19. 12. / Luhačovice

Mše svatá s P. Josefem Červenkou

- 18.15 hod. mše sv. v kostele Sv. Rodiny

Neděle 19. 12. / Luhačovice, Pozlovice

Bazárek vánočního cukroví

- po ranní i hrubé mši svaté

Úterý 21. 12. / Luhačovice

Putování za vánoční Hvězdou

- V 17.00 hod. sraz u kostela

Rorátní mše svaté v adventu

- úterý v 6.30 hod. v Luhačovicích
- čtvrtek v 6.30 hod. v Pozlovicích
- sobota v 8.00 hod. v zámecké kapli

Co se u nás událo

Průvod svatých

V neděli 31. října si děti z našich farností připomněly svátek Všech svatých v průvodu po Luhačovicích. Průvod vyrazil od kostela Sv. Rodiny, prošel kolem pošty směrem k lázním a zase zpět do kostela, kde se konala večerní mše svatá. Doprovodil je náš pan kaplan. V průvodu byli mimo jiné sv. Don Bosco, sv. Maxmilián Kolbe, sv. Kateřina Sienská, svatá Marianna a dokonce 2x svatý Martin. Děkujeme zúčastněným a doufáme, že se tento průvod bude opakovat i v příštím roce, aby se z našich ulic svatí nevytratili.

Foto: Jaroslav Pančocha

Svátek sv. Martina

Na neděli 14. listopadu připadlo slavení patronie našeho kostela v Pozlovicích. Mše svatě celebrouval P. Lukáš Evžen Martinec.

Po hrubé mši svaté se uskutečnila velice oblíbená scénka ze života sv. Martina, který přijel ve vojenském na bílém koni a rozdělil se o svůj plášť s chudákem. Nejšťastnější byly děti z čokoládových penízků, které jim sv. Martin rozdával.

Foto: Antonín Miškařík

Pouť na Řetechově

V neděli 21. 11. na Řetechově oslavili patronium v kapli sv. Anežky České při slavnostní mši svaté. Při slavnosti Ježíše Krista krále tak společně ukončili církevní rok a připomněli si tu, která se dobrovolně vzdala světských ženichů a odevzdala se právě Kristu Králi.

Foto: Helena Skovajsová

Co se u nás událo

Beseda s P. Josefem Suchárem o díle Neratov

V pátek 19. listopadu 2021 sloužil mši svatou dlouho očekávaný P. Josef Suchár z Neratova. Zaujal všechny nejen svým poutavým kázáním věnovaným sv. Josefu, ale také zaujetím, s nímž vyprávěl o obnově poutního místa Neratov.

Jeho neúnavná pracovitost, nadšení a zároveň velká skromnost jsou neuvěřitelné. Kdo na toto setkání přišel, určitě nelitoval.

Otče Josefe, upřímně děkujeme za nezapomenutelný večer.

Pozvánky

➔ 13. Adventní benefiční koncert

V **pátek 3. 12. 2021** Vás Charita Luhačovice zve na **13. adventní benefiční koncert**, který se uskuteční v kostele v Luhačovicích.

- 17.00 Mše svatá v kostele Svaté Rodiny
- 18.30 Benefiční koncert

Účinkují žáci a pedagogové hudebního oboru ZUŠ Luhačovice.

Výtěžek koncertu bude použit na zlepšení zázemí pracovníků sociálních služeb Charity Luhačovice.

➔ Adventní duchovní obnova

V **sobotu 4. 12. 2021** se uskuteční v Luhačovicích od 14 hod. **Videoklipová duchovní obnova s otcem Pavlem Šupolem**.

Program:

- 14.00–14.45 První přednáškový blok
- 14.45–15.30 Přestávka (možnost zpovědi)
- 15.30–16.15 Druhý přednáškový blok
- 16.15–16.45 Adorace
- 17.00–18.00 Mše svatá s P. P. Šupolem

Čekám na Tebe! Karta se obrátila, již to není člověk, který očekává Mesiáše, ale je to Mesiáš, který prožívá advent – čekání na příchod člověka. Dočká se letošního adventu setkání s tebou?

Farní listy. Měsíčník farností. Neprodejné. Vydává: Římskokatolická farnost Luhačovice a Pozlovice pro vnitřní potřebu svých farníků. Adresa: Duchovní správa v Luhačovicích, Pod Kamennou 1000, 763 26 Luhačovice. E-mail: faluhacovice@ado.cz, FB: facebook.com/farnostluhacoviceapozlovice, web: www.luhacovicefarnost.cz. Redakční rada: MUDr. Eva Machů, Mgr. Zdenka Pančochová, pod vedením P. Mgr. Jana Stona. Farlístek: Anna Marie Janíková. Grafická úprava, sazba: Bc. Klára Bětíková, Bc. Eva Janíková.

Své příspěvky můžete zasílat na redakcefarnilisty@gmail.com do 8. prosince.